

Ramon Balagué (A vore): «L'espectador d'ara té menys prejudicis»

La jota tradicional i la música electrònica es combinen en aquest espectacle teatral que va molt més enllà del teatre

A vore | Arxiu «A vore»

A Vore ha entrat a escena fulgurantment com un espectacle absolutament transversal on es barregen la jota tradicional, la música electrònica i la dansa contemporània. L'impacte de la proposta els ha dut a ser nominats als Premis Butaca 2018. Parlem amb Ramon Balagué, director de l'espectacle, perquè ens expliqui què és ben bé això d'A Vore.

Quan neix aquest projecte i com s'executa?

Neix d'una necessitat de fer les paus entre el substrat musical que tenim per Catalunya i les influències globals que ens han arribat els últims cent anys. Sembla que el folk el va inventar **Bob Dylan**, i l'hem interioritzat com a propi, però aquí ja hi havia molta riquesa. Al segle XX, i sobretot amb la invenció de la ràdio, es va trencar una cadena que feia temps que els nostres iaïos anònims anaven modelant de manera oral. El que arribava de fora ens semblava més valuós que lo nostre. En aquest projecte hem intentat posar-ho a la mateixa alçada, confrontant jotes i fandangos amb electrònica, dansa contemporània amb tradicional. L'espectacle és un anar al passat i tornar al present contínuament. El projecte es va plantejar al Mercat de les Flors com un espectacle de dansa, i amb la participació de la Fira Mediterrània i L'Auditori va créixer cap a una proposta artística de concert performàtic. Es va estrenar a Manresa i a L'Auditori de Barcelona.

A Vore gira al voltant de la jota. L'aposta del projecte és desmuntar-la o transformar-la perquè sigui per a tots els públics?

Podríem dir que el que hem volgut és entendre-la. Entendre què la fa tan festiva, tan optimista, i deixar de banda prejudicis acumulats. Les jotes són cosines germanes de les *alegrías* flamenques.

La festa jotera de taverna era similar a la *rave* moderna. Els que tocaven aquestes músiques anaven de festa i llavors eren joves. Què hauria passat si els donessis un Marshall o una bateria enorme? Creiem que aquest punt transversal és el que permet moltes lectures.

Els puristes de lo tradicional, en aquest cas de la jota, quina valoració en fan?

Bona. Perquè ho entenen com una cosa que surt de la tradició però que continua sent totalment present i és optimista. No hi ha nostàlgia d'un passat. D'alguna manera, durant l'espectacle es reviu en coses, es restauren melodies i maneres d'entendre la vida. El que hem intentat és no caure en la paròdia, hi ha hagut moltíssima documentació. Hem canviat la manera com es rep el context de la jota. En el món tradicional hi ha una definició per exemple per a quan un ball és viu tot i haver desaparegut: en diuen danses vives. Nosaltres hem revifat a la nostra manera algunes coses latents que hi havia en llibres, passos de ball i melodies que s'han anat mantenint i ens han servit com a material preciós per crear.

A vore. Foto: Arxiu A Vore

Dins aquest projecte hi ha una amalgama de creadors artístics, tal com expliqueu, una barreja on heu encabit des d'Astrio fins a Sònia Gómez, passant per Pau Puig o Carme Balagué. Sou gent que ve de disciplines molt diferents...

Sònia Gómez és "la deessa de l'*underground*". En som molt fans, té una mirada especial sobre les coses i en aquest projecte li ha interessat desenvolupar altres maneres d'entendre el moviment. Curiosament aquestes altres tècniques li han arribat del passat, i li han servit per enriquir el seu univers i llenguatge corporal. Pau Puig i Carme Balagué venen del món tradicional, però amb una mirada molt oberta i arriscada. En els límits que defineixen el tradicional no saps mai ben bé què hi haurà més enllà, si podràs evolucionar o si et tocarà fer sempre el mateix. La barreja de personalitats i bagatges dins el projecte ens ha servit de mirall entre uns i altres, i quan s'ha

produït la màgia... bum! **Astrio** són uns monstres de la improvisació i el criteri, tenen una versatilitat que els fa anar del *free* al *trip hop*, passant per l'*electro* o la contundència del rock, i a tot això hi han sumat els ritmes d'abans. A més, també ballen!

Esteu nominats als Premis Butaca 2018. A què creieu que ha estat deguda la nominació i com rebeu aquesta notícia?

Estem molt contents que els especialistes s'hagin fixat en un projecte tan insòlit, no ens pensàvem que tingués aquesta repercussió. Ens trobem en un moment en què l'espectador té menys prejudicis, és més obert i aquesta llibertat ajuda que propostes d'aquest tipus s'acceptin.

La intenció d'A vore és arribar a escenaris més populars?

Esclar, seria fantàstic. Què millor que veure dues ballarines de diferents èpoques saltant a ritme de solos d'aixades i sintetitzadors, tot trufat amb ritmes descomunals, i arpegis estil **Daft Punk** amb solos de dolçaina afinada experimentalment? De vegades anem a festivals a veure kusturiques o dijeis etiòps, o ens fascinem amb les ballarines de **Beyoncé**. Crec que no en som tan lluny, la proposta té un caràcter popular i vitalista. A més, es pot adaptar a molts formats.

Properes actuacions de l'espectacle:

18 de novembre al Teatre Foment de Juneda

16 de desembre al Convent de les Arts d'Alcover